

Publisert i Dagsavisen 20.01.2006

Tittel: Tragisk familieoppgjør

Av Elisabeth Leinslie

Ingress: Sandems drama er både klassisk og gripende dagsaktuelt, men forflates av regien og mangel på godt samspill.

Ned Til Sol

Av: Erlend Sandem

Regi: Eirik Nilssen Brøyn

Scenografi/kostyme: Helge Hoff Monsen

Med: Marianne Krogh, Per Schaaning, Espen Løvås, Torbjørn Eriksen, Ingrid Bolsø Berdal

Jeg befinner meg i en villa i Holmenkollåsen. Det er usedvanlig rent og ryddig her. Familien har en hjemmевærende mor uten andre sysler enn hjem, familie og sin egen lille pilleeske. Jeg kjenner henne igjen, denne moren. Pen i klærne, nydusjet og perfekt sminket klokken halv åtte om morgenen. Allikevel er hun motbydelig. Oppblåst av pillemisbruk, angstfull, blidgjørende og despotisk på samme tid.

Marianne Krogh blir et naturlig midtpunkt i *Ned Til Sol*. Både fordi morsfiguren er et gjentagende skyldobjekt i de fleste familiedrama, men også fordi hun skiller seg ut rent kunstnerisk. Kroghs rolletolkning er den eneste som fungerer virkelig godt. Hun har en flertydighet og timing som de andre karakterene mangler. Ikke det at resten av ensemblet er direkte dårlig, de viser engasjement for sine karakterer og historien, men de er tilnærmet endimensjonale og tilstandpregede. Dette skaper også problemer for et dynamisk samspill.

Tilstand uten mening

Ned Til Sol er en tragedie bak husets fire vegger. Et veltygd tema i teatret. Sandems utgave er riktignok en ganske velskrevet samtidsversjon av det klisjéfylte familiedramaet og modernemordet, men dette har vi sett og hørt hundrevis av ganger før.

Når en regissør får tildelt (eller velger?) samtidsdramatikk med et klassisk plot, skulle man tro at han legger seg i selen for at iscenesettelsen skal engasjere publikum på nye måter. I

Brøyns regikonsept savnes derimot innganger til hvorfor man skal spille dette stykket. Eller rettere sagt hvorfor vi skal se denne forestillingen.

Forestillingens overordnede idé mangler – den kommer i hvert fall ikke til syne. Rent visuelt og auditivt fungerer det greit, skuespillerne er også jevnt over ganske gode – men det er overfladisk. Risikoen ved å gå i dybden og grave i skiten er fraværende. Og det ender derfor i kjedelig tilstandsteater som savner mening for dagens publikum.

Et av Brøyns problemer er at han lener seg på tekstens iboende styrke, og går dermed i en av teatrets vanligste feller: å tro at en god tekst kan bære en forestilling. Nei, da bruker jeg heller kvelden hjemme i sofaen og leser manuset selv.

Anmeldelsen er basert på generalprøven.